Bruce Coville

Az igazmondó koponya

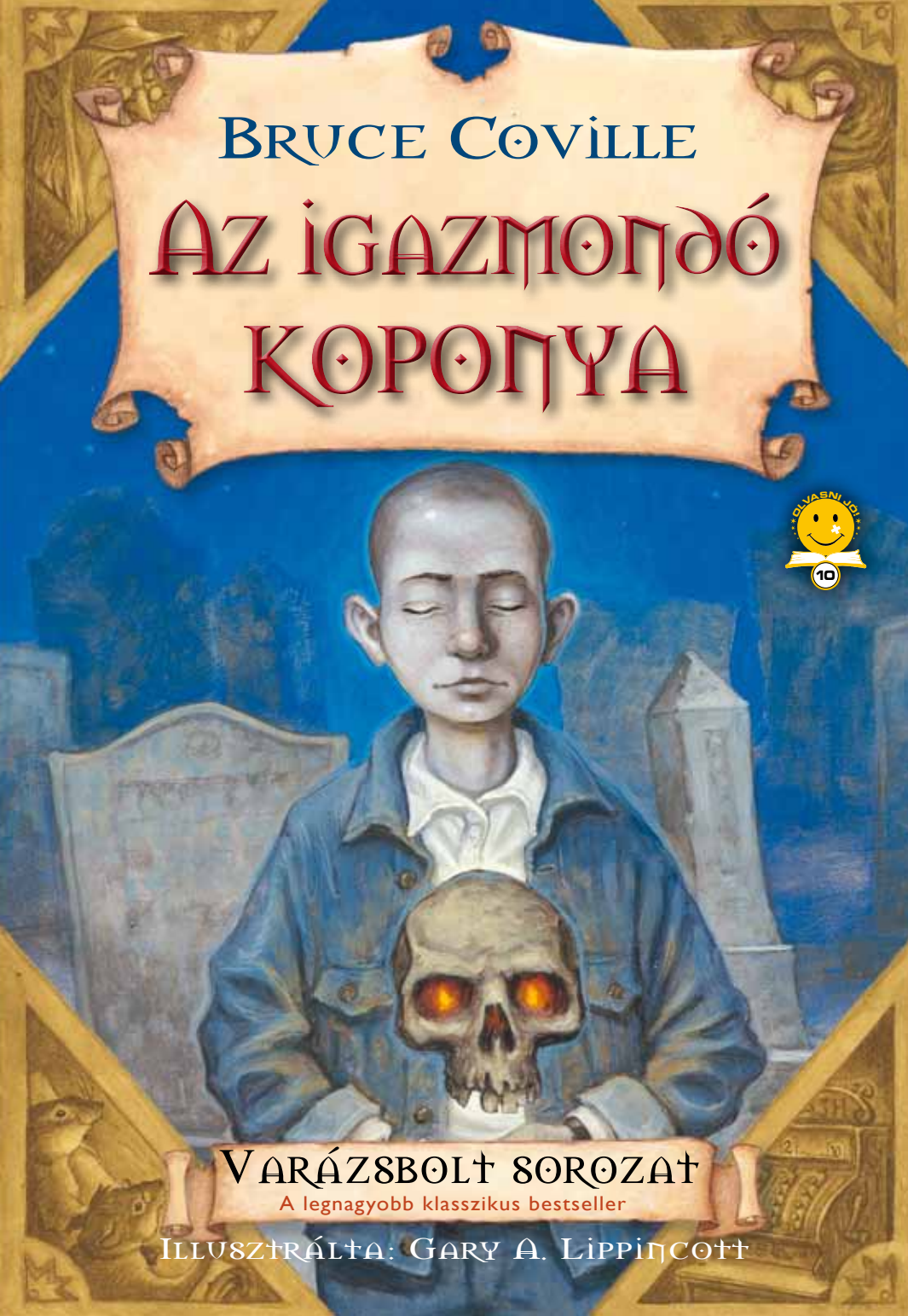

Varázsbolt sorozat

A legnagyobb klasszikus bestseller

Illusztrálta: Gary A. Lippincott

BRUCE COVILLE

AZ IGAZMONDÓ KORONYA

Ki szemgödrébe nézett, nem tud hazudni többet!

Varázsbolt sorozat

BRUCE COVILLE

AZ IGAZMONDÓ KORONYA

Ki szemgödrébe nézett, nem tud hazudni többet!

Varázsbolt sorozat

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

Írta: Bruce Coville
A mű eredeti címe: The Skull of Truth
Illusztrálta: Gary A. Lippincott
A borítót készítette: Tony DiTerlizzi
Fordította: Szalai Virág
A szöveget gondozta: Miklya Zsolt

THE SKULL OF TRUTH: A MAGIC SHOP BOOK
Text copyright © 1997 by Bruce Coville
Illustrations copyright © 1997 by Gary A. Lippincott
Cover copyright © Tony DiTerlizzi
Afterword copyright © 2002 by Bruce Coville

A mű kiadását a Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company engedélyezte.

ISBN 978 963 245 444 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

magyar nyomdatermék
NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Széll Katalin, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Frank Hodge-nak,
a könyvek és az ifjú olvasók barátjának

TARTALOM

1. Mocsárügy 9
2. Egglestonék asztalánál 22
3. Mr. Elives üzenete 34
4. Őszintén szólva 45
5. Fájdalmas igazság 58
6. Bolond idők 73
7. Lesír, hogy sír 87
8. Ígéret, figyelmeztetés és vállvonás 103
9. Gilbert 115
10. Az igazság mindig kiderül 127
11. Az a szörnyű eset a békával 141
12. A meztelen igazság 155
13. Le a csapolással! 168
14. Éjféli találka 181
15. Szemtől szemben (az igazsággal) 199

Epilógus 214
A szerző jegyzete 220

1. FEJEZET

MOCSÁRÜGY

Charlie Eggleston a két összezárt tenyerén csücsülő békára nézett.

– Most már mennél haza, ugye? – kérdezte tőle barátságosan.

A béka nem válaszolt, amiben tulajdonképpen semmi furcsa nem volt.

Charlie azért letérdelt, és szétnyitotta a tenyerét. A béka három ugrással már bent is volt a Tucker-mocsárban, majd egy utolsó csobbanással eltűnt az algaszőnyeg alatt.

Charlie megtörölte a kezét a farmerében, és mélyen beszívta a levegőt. Imádta ennek a helynek az illatát, sőt, ha már itt tartunk, mindent imádott benne: a hatalmas, lecsüngő ágú fűzfákat, melyek vastag törzsét félig sem érte át kitárt karjával; az ismerős ösvényeket, amelyek néha keskeny szilárd földcsíkból álltak, néha csak tocsogós buckák sorából; a békáktól és szalamandráktól nyüzsgő sekély pocsolyákat.

De legjobban azt a varázslatos légkört szerette, ami belengte a mocsarat, annak a mélyen gyökerező, különös valaminek az érzését, ami itt tanyázik, és nem engedi magát megszelídíteni.

A dühtől jól ismert gombóc ékelődött be valahol félúton a gyomra és a torka közé. Nem akarta elhinni, hogy Mark Evans apja lecsapoltatja a mocsarat, és úgynevezett ipari parkot építtet a helyére. Már maga a kifejezés is nevetséges. Őt mindig azzal vádolják, hogy hazudik, pedig az *ipari park* kifejezés önmagában is akkora kamu, hogy messze túlszárnyalja az ő bármelyik eddigi füllentését. Hogy lehet egy halom gyárat *parknak* hívni?

Charlie körülnézett, és azon gondolkodott, kimehet-e már a mocsárból, elmúlt-e a veszély. Az édesanyja haragudni fog, ha rövidesen nem ér haza. De ha még azelőtt kimegy, hogy Mark és a bandája feladta volna a várakozást, talán soha nem ér haza.

A rovarok zizegése betöltötte a levegőt. Egy szúnyog éppen azon volt, hogy megcsapolja a nyakát. Odavágott. Mikor elvette a kezét, a rovar vékonyka teste összenyomva feküdt a tenyerén, feje és cérnavékony lábai túlnyúltak a pöttyön – Charlie vérén –, ahol az előbb még a potroha volt.

– Kis vámpír – dünnyögte a fiú, és eszébe jutott, hogy *mindent* azért nem szeret a mocsárban.

Megfordult, és elindult visszafelé, felriasztva egy kis felhőnyi sárga pillangót, miközben keresztülcsörtetett egy páfrányoson. Útjából vízisikló tekergőzött el egy sáros pocsolyába.

Csak úgy vibrált körülötte az élet, és a gyomra újra összeszorult a gondolatra, hogy elpusztítják a mocsarat.

Ezért is füllentett ma a mocsár miatt, hogy megvédje, amivel aztán magára uszította Markot. *Különben is, csak azért, mert nem tudom bizonyítani, amit mondtam, nem biztos, hogy nem igaz. Fogadok, hogy igaz!* – mondta magának.

Charlie éppen a biciklijét húzta elő a bozótosból, ahová korábban elrejtette, amikor ismerős, gúnyos hangot hallott:

– Nézzétek csak, ki van itt! Charlie Eggleston, a legnagyobb hazudós!

Charlie érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Ha nem tűnik el azonnal, Mark és a cimborái kilapítják, mint egy békát.

Felpattant a bringájára, és őrült iramban tekerni kezdett.

Mark egyik haverja bukkant fel előtte az úton.

Charlie jobbról próbálta kikerülni, de ott is útját állta valaki a bandából.

– Kapjátok el! – kiáltotta Mark, tulajdonképpen feleslegesen, hiszen a haverjai pontosan azon igyekeztek.

Charlie megpördítette a bicajt, és egyenesen a mocsár felé menekült. A többiek ordibálva vetették utána magukat. Szokásos körülmények között valószínűleg elkapták volna, de Charlie-t a félelem hajtotta, úgyhogy sikerült megőriznie az előnyét, ha csak egy-két méterrel is. A mocsár szélénél félredobta a biciklit, és bevetette magát a lápba; úgy gázolt bele a zavaros vízbe, hogy nem is figyelte, merre kanyarog az

ösvény, mibe lép bele, vagy hogy tönkreteszi az edzőcipőjét. Meg volt rémülve, menekülnie kellett.

Hallotta, hogy Mark és a többiek mögötte cuppognak, de nem mert visszanézni, hogy megállapítsa, milyen közel vannak. Vadul dobogó szívvel gázolt át a térdig érő vízen. Tudta, hogy anyja nagyon dühös lesz, amikor meglátja mocsár áztatta nadrágját, és agyának egyik kis szeglete már menekülés közben dolgozott valami magyarázaton, amivel majd otthon kimentheti magát.

A hangok egyre tompultak mögötte. Még hallotta Mark kiáltását: „Majd én megtanítalak rá, hogy nem hazudhatsz az apámról, te gennyláda!", de ez volt az utolsó, amit ki tudott venni.

Már lihegett, a levegő szúrta a tüdejét. Körülnézve rájött, hogy még soha nem látta a mocsárnak ezt a részét. Egy kicsit megijedt, amíg eszébe nem jutott, hogy mivel nem a kijelölt ösvényeken haladt, természetes, hogy ismeretlen helyen van. A Tucker-mocsár nem olyan nagy, úgyhogy ha mindig ugyanabba az irányba megy, előbb-utóbb kiér belőle; bár ha utóbb ér ki, akkor még azért is bajba kerül otthon, mert nem ért haza vacsorára. Apja nagyon fontosnak tartotta, hogy vacsoránál együtt legyen az egész család.

Továbbcuppogott, remélve, hogy a mocsárban élő fantasztikus teremtmények, amelyekről annyira szeretett ábrándozni, igazából csak a fantáziájában élnek, és hogy semmilyen túl nagy vagy túl furcsa lénnyel nem kerül szembe, mielőtt kiérne onnan.

Kiderült, hogy a mocsár nagyobb, mint Charlie gondolta volna. De még így sem félt mindaddig, amíg észre nem vette a lenyugodni készülő napot. A szemhatárt beborító narancs- és rózsaszín káprázatos volt, de lenyűgöző szépségük a gyorsan közeledő sötétséget jelezte, és a fiúnak semmi kedve nem volt a mocsárban gázolni a sötétség beállta után.

Charlie szárnysuhogásra kapta fel a fejét. Ilyen sötét lenne már, hogy előjöttek a denevérek? Megrázkódott, és továbbtrappolt.

Valahol jobbról bagolyhuhogást hallott. Odafordult, hátha meglátja a madarat, és észrevett egy darabka száraz földet.

Errefelé talán kijutok! – gondolta bizakodva.

Megújult reménnyel telve cuppogott abba az irányba.

A szúnyogfelhő egyre sűrűbb lett, úgyhogy állandóan csapkodta a karját és a nyakát. Csípősebbé vált a levegő, átázott lábszárai pedig jéghidegek voltak. Igencsak megkönnyebbült, amikor észrevette a fényt maga előtt. Sietősre fogta a lépteit.

Még száz méter, és ki is ért a mocsár szélére. Füves területre bukkant ki, majd egy úthoz ért, és várakozásteljesen körülnézett. A borzongásnak, ami keresztülfutott rajta, immár semmi köze nem volt az esti hűvösebb levegőhöz. *Hol vagyok?* A Tucker-mocsarat már több tucatszor teljesen megkerülte, és nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna ezt a helyet.

Akármennyire is tartott tőle Charlie, hogy mit szólnak majd a szülei, arra jutott, mégiscsak jobb lesz felhívni és megkérni őket, hogy jöjjenek el érte. Miután döntött, elindult a tőle balra nyíló úton, amerről a legközelibbnek tűnő fény hívogatott, remélve, hogy talál egy fizetős telefont.

A lába körül köd gomolygott; néhány foszlánya hívogató ujjként tekeredett elébe.

Charlie megborzongott. Azt kívánta, bárcsak ne hagyta volna hátra a biciklijét, és gyorsított a léptein.

Egy perccel később már egy bolt előtt állt, amit korábban még sohasem látott. Nem is zavarta volna, ha az üzlet vadonatúj. Ez azonban réginek látszott – sőt, nagyon réginek –, ami egy kicsit ijesztő volt.

De még így is annyira érdekesnek tűnt, hogy nem tudta megállni, közelebb lépett, és bekukkantott az ablakán. A kirakat, amit vékony falécek osztottak kis kockákra, félkörívben kidomborodott az épület homlokzata előtt. Az üvegen régimódi betűkkel felirat díszelgett:

ELIVES VARÁZSKELLÉKEK

S. H. ELIVES, TUL.

A feje fölött kis harang szólalt meg, ahogy belépett.

Charlie arca felragyogott. A bolt tele – sőt, tömve – volt mindenféle izgalmas holmival. Drágakövek színeiben pompázó selyemsálak függtek kecsesen a mennyezetről. Minden létező felület zsúfolásig volt pakolva bűvészkellékekkel –

nemcsak az asztalok és a pultok teteje, hanem a falak és a padló nagy része is. Jobbra tőle a teljes falat ketrecek borították. Néhányban galambok és nyulak voltak – valószínűleg arra valók, hogy kihúzzák őket a kalapból, gondolta a fiú. De a legtöbb ketrecben gyíkok, békák, kígyók, denevérek és pókok fura sereglete tanyázott.

Charlie-ban felmerült, hátha a mocsárból gyűjtötte őket ez az Elives nevezetű fickó, vagy netán valamiféle különleges állatok lehetnek.

Rögtön előtte hatalmas faláda állt, amiben ketté lehet fűrészelni valakit. Charlie felnevetett: jó móka lenne megnézni, ahogy Markot fűrészelik benne. Főleg, ha csődöt mond a trükk.

Balra egy üvegtárolóban, többek között, vastag kártyapaklik, ördöglakatok, ősi titkokat ígérő könyvecskék sorakoztak. A tároló hátsó részében emberi koponyát vett észre, előtte felirat: „Igazmondó koponya".

Király! – gondolta Charlie.

Az üzlet végében hosszú, sötét fából készült pult húzódott. Az elejébe csodálatos aprólékossággal kidolgozott sárkányt véstek.

A pult tetején régimódi réz pénztárgép trónolt.

A pénztárgép tetején kitömött bagoly ült.

Legalábbis Charlie azt hitte, hogy ki van tömve – amíg a madár oda nem fordult felé, majd pislogott, és néhány mély huhogást hallatott.

A pult mögött gyöngyfüggönnyel takart ajtó állt. Mögüle jött a hang, ami Charlie-t a mocsári fűzfák ágai között átsuhanó szélre emlékeztette:

– Hallgass, Uvila! Várhat, amíg befejezem ezt a varázslatot.

– Persze! – kiáltotta Charlie. – Nem sietek! Csak…

Szavait kis robbanás hangja szakította félbe, ami a bolt hátsó részéből jött. Csípős szagú, zöld füstfelhő szivárgott át a gyöngyfüggönyön néhány elfojtott szitokszó kíséretében.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte hangosan Charlie.

– Ugyan már! Egy perc múlva ott vagyok.

Charlie vállat vont. Csak egy vagy két dollár volt a zsebében, ami szinte biztosan kevés ahhoz, hogy bármit is vásároljon itt. Úgyhogy minél tovább marad hátul a boltos, annál jobb, mivel jó eséllyel úgyis kidobja az üzletből, amint rájön, hogy Charlie csak nézelődik, és semmit sem fog venni.

Nedves cuppogás vonta magára a fiú figyelmét. Lenézett, és felnyögött. Ha a boltos észreveszi, hogy mocsárlével csöpögteti össze a padlóját, még valószínűbb, hogy kidobja.

Charlie szerette volna elhatárolni magát az alatta összegyűlt kis tócsától, úgyhogy odament az üvegtárolóhoz.

Azon kapta magát, hogy a koponyát bámulja. Az alsó állkapcsa hiányzott, amitől valahogy még hátborzongatóbban nézett ki, mint különben. Enyhe borzongás futott végig Charlie-n a gondolatra, hogy ez a csontizé valaha egy élő ember *fejében* volt.

– Tetszik, igaz? – szólalt meg egy hang túlságosan is közel a füléhez.

Charlie ismét összerezzent. Megfordult, és szembetalálta magát egy nála semmivel sem magasabb emberrel, aki olyan öreg volt, hogy a ráncoknak már történelmi jelentőségük lehetett diószínű bőrén. Delejes, sötét szeme volt, fehér haja pedig szabadon lógott a vállára. Charlie zöld foltot vett észre az egyik bozontos fehér szemöldök fölött.

– Azt kérdeztem, hogy tetszik-e?

Charlie bólintott.

Az öregúr – feltehetőleg Mr. Elives – ravaszul elmosolyodott.

– Mindegy, nem eladó. Most pedig térjünk rá, hogy miért jöttél.

Hangjából olyan őszinte érdeklődés csendült ki, hogy Charlie habozott, mielőtt megszólalt volna:

– Van egy telefonja, amit használhatnék?

Az öregúr megrázta a fejét.

– Nekem nem kell ilyesmi.

– Még egy pénzbedobós telefonja sincs?

Az öregember összehúzta a szemét.

– Hallottad, mit mondtam. Most pedig lássuk, miért jöttél. Senki sem lép be ebbe a boltba véletlenül. Senki sem azért jön ide, hogy telefonáljon. Hogy csak úgy „körülnézzen". Mire van *szükséged*, fiam?

Charlie ezen elgondolkodott egy pillanatig.

– Van valami varázslat arra, hogy a verekedős fiúk leszálljanak rólam az iskolában?

– Olyan nincs, amire elég pénzed lenne – felelte a boltos, mintha tényleg tudna ilyen varázslatot.

Charlie elmosolyodott. Tetszett neki a válasz – bár még jobban örült volna a kért varázslatnak.

– Akkor azt hiszem, semmire sincs szükségem. Bár azt a koponyát szívesen megvenném, ha ki tudnám fizetni. Megnézhetem közelebbről?

– Hajolj le, és told oda az arcodat az üveghez. Mindent látni fogsz, amit látnod kell.

Az öregúr gorombaságán megütközve Charlie épp azon gondolkodott, hogy ne vágjon-e vissza valami csípős válaszszal, amikor újabb robbanás rázta meg a bolt hátsó fertályát.

– Babraka! – dörmögte az öregúr, és olyan sebességgel fordult meg és sietett vissza a gyöngyfüggöny mögé, amit Charlie el sem tudott volna képzelni róla.

Charlie ácsorgott egy pillanatig, és eltűnődött, menjen-e az öreg után, hogy megnézze, kell-e segíteni neki. Végül úgy döntött, hogy marad, ahol van, és pontosan azt teszi, amit a boltos javasolt. Letérdelt, és odatolta az arcát az üveghez, hogy alaposabban szemügyre vehesse a koponyát.

Hideg futott végig a hátán. A sötét szemgödrök, akkorák, hogy akár egy kacsatojás is elfért volna bennük, mintha egyenesen az ő szemébe meredtek volna. Charlie érezte, hogy valami motoszkál benne, aztán rájött, milyen őrülten

kívánja, hogy az övé legyen a koponya. Talán hasznát venné legközelebb, mikor az anyja megint a fülét rágja az örökös füllentései miatt. Amikor felsóhajtana: „*Miért* nem mondasz igazat, Charlie?" (ilyen mindennap előfordul), akkor odatartaná elé a koponyát, és megkérdezné: „Tessék, itt ez az igazmondó koponya! Azt akarod, hogy én is így végezzem?"

Elmosolyodott: ez jó ötletnek tűnt.

Arcát ismét odanyomta az üveghez, és így suttogott:

– Hazajössz velem?

Aztán felkiáltva hátraugrott, mert a fejében valami furcsa zsibongást érzett.

Hogy kiűzze belőle, megrázta a fejét, és idegesen meredt a koponyára. Egy másodperccel később olyasmit tett, ami őt magát is meglepte. Mert bár Charlie Eggleston szinte egyfolytában hazudott, életében még soha semmit nem lopott el, sőt, ez a gondolat soha meg sem fordult a fejében. Úgyhogy szinte olyan érzés volt, mintha valaki másnak a lábai vinnék oda a pult mögé, valaki másnak a keze nyitná ki a faajtót, ami nem volt kulcsra zárva, és valaki másnak az ujjai nyúlnának be az üvegtárolóba, hogy levegyék a koponyát a fényesre lakkozott fatalapzatról, amin állt.

Mit csinálok? – gondolta Charlie elborzadva, miközben kivette a baljós tárgyat a tárolóból.

Borzadálya tízszeresére nőtt, mikor meghallotta a gyöngyök zizegését, ami jelezte, hogy az öreg boltos mindjárt

visszajön. Hogy is tudná megmagyarázni? Letartóztatnák bolti lopásért!

Charlie a rémülettől dobogó szívvel, vadul nézett körül. Észrevett egy oldalajtót a boltban. A félelemtől sarkantyúzva odaugrott, feltépte, és kirohant a sötétbe.

2. FEJEZET

EGGLESTONÉK ASZTALÁNÁL

Döbbenetére Charlie a biciklije mellett találta magát, ott, ahol bement a mocsárba. Ez nagyon furcsa és ijesztő volt, de nem annyira, mint az, hogy még mindig a kezében tartja a koponyát. Úgy rémlett, letette, mielőtt kirohant volna az ajtón. Semmiképpen sem állt szándékában ellopni ezt a micsodát. Még csak nem is kellett neki igazán!

Arra gondolt, hogy leteszi a földre, és otthagyja. De ez valahogy tiszteletlenségnek látszott azzal szemben, akié valaha volt. Az pedig még rosszabbnak tűnt, hogy egyszerűen csak bedobja a mocsárba.

Charlie vadul dobogó szívvel fogta a rémes tárgyat a kezében. A boltozata mintha olyan anyagból lett volna, mint a tojáshéj, csak vastagabból és szilárdabból. A felső állkapocs fogai élesek és érdesek voltak, ahogy a tenyeréhez értek. Megfordítva pénzérme nagyságú lyukat látott rajta, és rájött, hogy valamikor itt csatlakozott hozzá a gerincoszlop.

Eltűnődött, milyen arc boríthatta valaha a koponyát. Női, férfi? Most, hogy már lefoszlott róla a hús, és csak a csupasz csont maradt, olyan volt a kezében, mint egy emlékeztető jel, hogy mindenkiért eljön a halál.

Charlie megborzongott. Mihez kezdjen ezzel a micsodával? Ha hazaviszi, ki kell találnia valamit, hogy megmagyarázza édesanyjának, honnan vette. Az igazat biztosan nem hinné el – nem mintha valaha is lett volna alkalma igazat hallani a fia szájából. De ebben az esetben még *ő maga*, Charlie sem hinné el az igazat. Az öregúr és a boltja egész egyszerűen túl furcsa volt.

Mindegy, akár furcsa, akár nem, valamit ki kell találnia, hogyan juttatja vissza a koponyát. Általában semmi különösebb nehézség nincs abban, hogy visszamenjen egy boltba, bár ez esetben mégis kínos lenne kicsit. Hisz talán meg sem találná még egyszer azt a boltot. Még csak a telefonkönyvből sem keresheti ki: az öreg világosan megmondta, hogy nincs telefonja.

Charlie sóhajtott. Akármit is kezd majd a koponyával, most jobb, ha elindul haza. Már így is elég nagy bajban lesz, főleg, ha az anyja meglátja az átázott nadrágját, ami combközépig foltos lett a mocsártól. Megállapodtak, hogy ha idejön, nem szabad összevizeznie magát, nemhogy belegázolni a mocsárba. Az, hogy az életéért futott, nem fog számítani. Útban hazafelé talán majd erre is kitalál valamit.

Megpróbálta ráerősíteni valahogy a koponyát a biciklijére, de sehogy sem sikerült. Végül ugyan nem szívesen, de a

kabátja szárnya alá dugta. Csak most hasított belé a helyzet teljes borzalma, hogy érezte a koponya sima tömegét a hasának nyomódni.

Egy emberi koponyát visz!

Felugrott a biciklire, és olyan gyorsan tekert, ahogy csak tudott, el a mocsártól, el a varázsbolttól; el az egész rettenetes délutántól.

Az Eggleston család egy roskadozó, öreg, borostyánnal befutott házban lakott a város szélén. Akkor költöztek ide, amikor Charlie még óvodába járt, és Mrs. Eggleston azóta is a ház felújításán dolgozott. Folyamatosan távolította el róla a régi festéket, és próbálta visszaállítani azt, amit ő a ház „eredeti szépségének" nevezett.

Fáradozása ellenére a ház úgy nézett ki, mint amiről okkal híresztelik, hogy szellemek és kísértetek járják. Az, hogy hátsó udvara a város temetőjével volt határos, nemigen cáfolta ezt a fajta híresztelést.

Charlie sem cáfolta, sőt. Az évek során számos kísértet látogatásáról számolt be az osztálytársainak – természetesen ezek mindegyike kizárólag az ő képzeletének a szüleménye volt. Igazság szerint már annyira hozzászokott a temetőhöz, hogy nem nagyon találta félelmetesnek. Sőt, szívesen járt oda, amikor egyedül akart lenni.

Majdnem fél nyolc volt, mire Charlie hazaért. Nokedli, a család ősöreg springer spánielje barátságos csahintással üdvözölte az utcára néző tornácon.

– Pszt! – szólt rá Charlie. – Nem akarom, hogy észrevegyenek!

Nokedli visszafeküdt, fejét a mancsára fektette, és sértetten nézett Charlie-ra.

Charlie csendben betolta a biciklijét a kocsibejárón, anyja kék kisteherautója és apja gesztenyeszínű teherkocsija mellett. A teherkocsin az EGGLESTON HÚSÁRU felirat állt, amelyet táncoló tehén képe díszített. Charlie mindig is úgy érezte, hogy a tehén úgy néz ki, mintha beteg lenne. A két teherautó a kocsibejárón parkolt, mert Charlie édesanyja már régen kisajátította a garázst – egy eredetileg lóistállónak épült omladozó, öreg építményt – a bútorrestaurálási munkájához. Bár a falak roskadoztak, a tetőt pedig mohaszőnyeg borította, ami miatt Mrs. Eggleston állandóan nyaggatta a férjét, hogy kezdjen már vele valamit, Charlie éppen olyannak szerette az épületet, amilyen volt.

Belopakodott. Elhaladt a kefékkel, festékkaparókkal, vegyszerekkel borított padok mellett, egészen a garázs hátsó részéig, ahol ingatag létra állt. A létra alacsony padlásra vezetett fel, ahová Charlie el akarta rejteni a koponyát. Úgy okoskodott, hogy ha megszabadul tőle, még mielőtt belép a házba, legalább amiatt nem kell magyarázkodnia.

Ahogy Charlie kilépett a garázsból, észrevette édesanyját, aki a ház hátsó bejáratánál várta. Az asszony fakanállal kocogtatta a fejét.

– Charlie, Charlie, Charlie… – mormolta.

Ez semmi jót nem ígér, állapította meg magában Charlie.

Nokedli farkcsóválva ült az asszony mellett.

Mikor a fiú az ajtóhoz ért, anyja abbahagyta saját homloka ütögetését, és helyette fia fejére koppintott egy nagyot.

– Elfelejtetted, hogy Ethel nagyi és Bennie ma nálunk vacsorázik?

– Dehogy felejtettem el! – tiltakozott ő felháborodva, bár igazság szerint teljesen kiesett a fejéből.

– Akkor hol voltál?! Na mindegy, majd később elmondod. Most menj fel, és mosakodj meg! Te jó ég, a nadrágod meg hogy néz ki? Apád nehogy meglássa, mert kioszt rád egyheti szobafogságot! Persze lehet, hogy én magam számolok be neki róla. Egy kicsit már unom, hogy falazok neked, Charlie!

– Nem az én…

– Nem akarom hallani a szokásos magyarázkodást! Menj átöltözni! Ha sietsz, még odaülhetsz az asztalhoz, amíg a desszertet esszük, és talán a nagyanyád is kiengesztelődik egy kicsit. Talán azt is abbahagyja, hogy engem piszkáljon miattad. Ezért még különben is számolunk, barátocskám!

S rácsapott egyet a fia hátsó fertályára, ahogy Charlie elkocogott mellette.

– És igyekezz!

Azután ő is visszasietett a konyhán keresztül az ebédlőbe. Charlie hallotta édesapja mély nevetését, és két kishúga, Tiffany és Mimi boldog visongatását.

Sóhajtott, és felcammogott a hátsó lépcsőn.

A szobájába érve Charlie levette nedves nadrágját és cipőjét, majd bement a szomszédos fürdőbe kezet mosni. Amikor eszébe jutott, hogy mit fogott meg, mit is helyezett el éppen az imént a garázsban, a biztonság kedvéért még kétszer megmosta.

Öt perccel később leviharzott a főlépcsőn, és mintha mi sem történt volna, belépett az ebédlőbe.

– Hahó, Charlie! – üdvözölte Bennie, a nagybátyja, aki éppen egy szelet citromtortát készült a szájába tömni. – Hiányoltam a szellemes társalgásodat.

– Fontos cserkészgyűlésen voltam – hazudta Charlie, mint a vízfolyás. – Nem hagyhattam ki, mert elsősegély-bemutatót tervezünk a búcsúra, és én szervezem.

Valójában már fél éve kilépett a cserkészektől, bár most hirtelen nem emlékezett rá, hogy akkor beszélt-e erről az anyjának, vagy sem.

– Az biztos érdekes lesz – felelte Bennie. Úgy hangzott, mint aki egyáltalán nincs meggyőzve, amit Charlie felhborítónak tartott.

– És a családdal nem törődnek azok a cserkészek? – érdeklődött Ethel nagyi.

Ethel nagyi valójában Charlie dédanyja volt. A férje Albert papa, aki régebben minden egyes látogatásakor azzal a játékkal szórakoztatta és bűvölte el Charlie-t, hogy odanyújtotta az egyik ujját a kisfiúnak, húzza meg, és amikor meghúzta,

nagyot szellentett, elhitetve vele, hogy a kettő összefügg. Egészen addig játszotta ezt, amíg Charlie óvodába nem kezdett járni. Akkor Mrs. Eggleston megkérte Albert papát, hogy hagyja abba. Három éve az öregúr hirtelen meghalt, miután úgy belakott egy ünnepi vacsorán, hogy rosszul lett tőle. Azóta Bennie hordta Ethel nagyit a családi összejövetelekre.

– Andy Simmons megevett ma egy bogarat – közölte Charlie kisebbik húga, Mimi, aki most szintén óvodás volt. – Aztán kiköpte. Undorító.

Úgy látszott, a kislány nagyon elégedett magával. Charlienak fogalma sem volt, hogy a történet igaz-e. Még nem jött rá, miből lehetne megállapítani, mikor füllent Mimi.

– Nem is! – vágta rá a harmadik osztályos Tiffany. – Csak kitaláltad!

– De is! – vágott vissza Mimi. – Elraktam belőle egy darabot, meg akarod nézni? – Letette a villáját, és kotorászni kezdett a zsebében.

– Elég ebből, lányok! – szólt rájuk Mr. Eggleston élesen. – Charlie, ülj le, és edd meg a vacsorádat! Anyád félretett neked egy tányérral. Jól kihűlt ugyan, de hát ez jár annak, aki későn ér haza.

Charlie sóhajtott. A világ legegyszerűbb dolga lenne betenni a tányérját a mikrohullámú sütőbe, és megmelegíteni az ételt. De Mr. Egglestonnak gyerekkorában hidegen kellett megennie a vacsorát, ha elkésett, és úgy vélte, Charlie-t is ugyanilyen szabályok szerint kell nevelni.

A fiú odavitte a tányérját a nagybátyja mellé, és belebámult a hideg marhapörköltbe. A mocsárra emlékeztette.

– Sajnálom, hogy eddig nem voltál itt, kishaver – fordult hozzá Bennie, s barátságosan megfogta unokaöccse vállát. – Nekem mindjárt mennem kell. Beiratkoztam egy új tanfolyamra, és most lesz az első órám.

Charlie még egyet sóhajtott. Bennie volt a kedvenc rokona. Mindig mutatott valami új trükköt, vagy mondott valami új viccet, amit Charlie másnap előadhatott az iskolában. Ezeket Bennie többnyire a szobatársától, Dave-től vette, aki a tévénél dolgozott a szomszéd városban, Edgemontban.

– Mi ez a tanfolyam már megint, Bennie? – élcelődött Mr. Eggleston. – Víz alatti kosárfonás? Vagy bundavarrás olyan szőrből, ami a macska tökén nő?

– Archie! – csattant rá Mrs. Eggleston.

Bennie vágott egy grimaszt a sógora felé.

– Történetmesélést tanulunk. Most jött a városba egy csodálatos mesemondó – egyébként ő az új könyvtáros a gyerekkönyvtárban, Charlie –, és tanfolyamot indít az Evans Memorial épületben.

– Szeretnék megtanulni mesélni! – jegyezte meg Charlie.

– *De hát* mást sem teszel, mint mesélsz, fiacskám! – mutatott rá Ethel nagyi. – Te még akkor sem vennéd észre az igazságot, ha mögéd lopózna, és jól seggbe harapna!

– Nagyi! – szólt rá Mrs. Eggleston élesen.

– De hát ez akkor is így van – jelentette ki Ethel nagyi. – Jól jegyezd meg, amit mondok, Veronica: ha ez a gyerek

hamarosan nem tanul meg igazat mondani, nem lesz jó vége.

Charlie hátratolta a székét, és kirohant az ebédlőből.

– Na tessék! – jegyezte meg az anyja. – Most nézd meg, mit csináltál!

– Lárifári! – intette le Ethel nagyi. – Ha a fiú nem tudja elviselni az igazságot, akkor ne adjon rá okot, hogy megmondják neki!

Charlie lehuppant az ágyára, és a falat bámulva megpróbált kiötölni valami csípős megjegyzést, amivel megfelelhetett volna a nagyanyjának. Sajnos a nagyinak igaza volt, ami eléggé megnehezített bármiféle gúnyos visszavágást. Charlie-nak borzasztó nehezen ment az igazmondás már másodikos kora óta, amikor az a nagyon kínos békás eset történt, ahogy az édesanyja emlegetni szokta az eseményt. Egyszerűen nem tudta megállni, hogy ne hazudjon. Amint kinyitotta a száját, máris valamilyen lódítás jött ki rajta.

Nyugtalanul felállt, és elkezdett körbe-körbe sétálni a szobájában, amit egy kamasz fiúhoz képest meglepő rendben tartott. A kőgyűjteményét rakosgatta, amikor az anyja kopogott az ajtón, majd bekukkantott a résen. – Bejöhetek?

Charlie vállat vont.

– Ha tényleg be akarsz…

Mrs. Eggleston a szemét forgatta.

– Nem, semmi kedvem bejönni az elsőszülött gyermekemhez! – Belépett, és leült az ágy szélére. – Nem tudom,

kitől örökölted a rendrakási génedet – jegyezte meg, körbepillantva a szobán –, de bárcsak rájönnék, hogyan olthatnám be vele apádat is.

Charlie elmosolyodott.

– Szóval, mi történt ma délután? – kérdezte az anyja.

Charlie-t furcsa pánik kerítette a hatalmába. Tényleg el *akarta* mondani neki azokat a furcsa eseményeket ott a mocsárban. De ha az igazat mondja, biztos, hogy az anyja azt hiszi, hazudik. Hogy a csudába ne, hiszen ha nem lett volna ott, *ő maga* se hinne el belőle egy szót sem. Egy ideig hallgatott, és azon gondolkodott, hogy mit mondjon.

– Charlie?

Megint vállat vont.

– Mark Evans és néhány haverja meg akartak verni.

Mrs. Eggleston arcára aggodalom ült ki.

– Volt rá valami okuk?

Na, erre viszont Charlie már *nem* akart válaszolni. Aznap reggel még teljesen valószerűnek tűnt számára, amit az osztályban előadott, hogy mi fog történni, ha Mark apja lecsapoltatja a Tucker-mocsarat. Most, hogy a pillanat heve elmúlt, Charlie maga is belátta, túlzott, mikor azt állította, hogy a város összes kútja kiszárad, és három veszélyeztetett faj azonnal kihal.

– Verekedni akartak.

– Charlie, ha nem felelsz egyenesen, nem tudok neked segíteni. – Anyja hangja gyengéd, aggódó volt.

– Úgysem tudsz nekem segíteni! – vágott vissza Charlie. – Hacsak nem tudod megakadályozni Mark Evans apját abban, hogy lecsapolja a mocsarat!

Mrs. Eggleston arcán a felismerés fénye villant.

– Szerintem is szörnyű ez a terv, kicsim – mondta neki kedvesen. – Csak éppen nem hiszem, hogy bármit is tehetnénk ellene. És a városnak tényleg szüksége van azokra a munkahelyekre most, hogy a papírgyár bezárt.

Valami mást is akart még mondani, de ekkor Mimi és Tiffany elkezdett visítani egymással, és mennie kellett, hogy szétválassza őket. Charlie egyedül maradt a szobájában.

Hirtelen rájött, hogy teljesen kimerült. A vita az iskolában, a menekülés a mocsáron keresztül, az a furcsa jelenet az öreg boltosnál és az otthoni zűr teljesen kivette az erejét.

Így is nehezen aludt el. Zaklatott elméje újra és újra végigpörgette a nap eseményeit. Már rég elmúlt tizenegy is, amikor végre nyugtalan álomba merült – és nem egészen egy órával később valaki azzal ébresztette, hogy az ablakán kopogott.

Charlie kinyitotta a szemét, és elakadt a lélegzete.

Két patkány nézett befelé, éppen őrá. A kettő közül a kisebbik az ablaküveghez nyomta a pofáját. Társa a hátsó lábán állt, és mancsával ütögette az üveget. Jó néhányszor az ablakra csapott, szemmel láthatóan egyre bosszúsabban. Végül halk, de eltökélt hangon így kiáltott:

– Charlie Eggleston, te ostoba fajankó! Nyisd ki az ablakot, és engedj be bennünket!

3. FEJEZET

MR. ELIVES ÜZENETE

Charlie első válasza az volt, hogy a fejére húzta a takarót. Remélte, hogy ha nem vesz tudomást a patkányokról, majdcsak elmennek; vagy legalább új álom kezdődik.

Ez azonban nem működött. A nagyobbik patkány továbbra is kopogott az üvegen. A zaj halk volt, nem sokkal hangosabb, mint amikor az eső veri az ablaktáblát. De nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

Charlie arra gondolt, hogy kiugrik az ágyából, berohan a szüleihez, és behívja őket. De ha elmondaná, hogy két patkánytól rémült meg, amely megpróbálta rávenni, hogy nyissa ki az ablakát, biztosan nem hinnének neki. Még ha sikerülne is rábeszélnie őket, hogy jöjjenek a szobájába – mondjuk betegnek tettetné magát, vagy valami hasonló –, a patkányok valószínűleg kényesen ügyelnének rá, nehogy észrevegyék őket.

Az aprócska kopogtatás abbamaradt.

Charlie lassan mozogva, levegőt is alig véve lejjebb engedte a takaró alját, épp csak annyira, hogy rálásson az ablakra.

A kisebbik patkány most a hátsó lábára ágaskodott, és a nagyobbik fülébe suttogott valamit. Az vágott egy grimaszt, de vállat vont, és leült a hátsó lábára.

– Charlie! – szólította meg a kisebb patkány, az előzőnél sokkal kedvesebb hangon. – Charlie, légy szíves, engedj be minket! Beszélnünk kell veled!

– Miről? – kérdezte a fiú, anélkül, hogy a takarót lejjebb engedte volna.

– Üzenetet hoztunk neked.

– Kitől?

– Mr. Elivestől.

– Nem akartam ellopni a koponyát! – kiáltotta Charlie kétségbeesetten. – Visszaadom!

Charlie rájött, hogy egy patkánynak könyörög, és elpirult.

– Nem kéri vissza a koponyát – intette le a nagyobbik patkány türelmetlenül. – Legalábbis most még nem. Csak azt akarja, hogy tudd róla, amit kell.

Charlie sóhajtott. Lehet, hogy mégis fel *kellene* kelnie, és beszélnie kéne ezekkel a patkányokkal. Végül is, ha hallja őket az üvegen keresztül, akkor nyilván átadhatják neki az üzenetet anélkül, hogy bejönnének. Óvatosan félretolta a takarót, és kimászott az ágyból. Ahogy az ablak felé lopakodott, rájött, hogy most még jobban meg van ijedve, mint

aznap délután a varázsboltban. Letérdelt a párkány elé. Halkan, de tagoltan megkérdezte:

– Mi az üzenet?

– Engedj be minket! – szólította fel a nagyobbik patkány.

– Nem ez az üzenet!

– Nem, de be kell mennünk, hogy oda tudjuk adni.

– Miért?

– Mert *írva* van – magyarázta a kisebb patkány.

Magasabb társa megfordult, és odanyúlt a párkány mögé. Amikor visszafordult, megsárgult, feltekercselt papírt tartott a mancsa között.

Charlie egy pillanatig azon tűnődött, honnan szedhette a papírt, aztán arra jutott, hogy biztos a borostyán közé volt dugva, ami a ház oldalát borítja.

– Olvasd fel nekem! – kérte.

A nagy patkány megrázta a fejét.

– Akkor tartsd az ablakhoz, majd úgy elolvasom!

– Nem fog menni, Charlie. Alá kell íratnunk veled az elismervényt, hogy kézbesítettük az üzenetet. Ha nem nyitsz ablakot, és nem engedsz be bennünket, visszavisszük Elivesnek. Akkor aztán megnézheted magad!

Charlie beleharapott az ujjába. Érezte, hogy fáj, tehát ébren van. Nem álmodik. Aztán akármennyire különös is volt a helyzet, a kíváncsisága lassan felülkerekedett a félelmén. És ami még ennél is döntőbb: úgy érezte, az üzenet valóban fontos. De korábban már voltak rágcsálói, és tudta, milyen könnyen be tudnak férkőzni a kis réseken. Ha elég nagyra

nyitja az ablakot ahhoz, hogy beférjen az üzenet, esetleg a patkányok is bejönnek vele.

Persze még mindig rájuk csaphatja az ablakot. Igen ám, de ha megöl egy beszélő patkányt, az mégiscsak olyan, mint a gyilkosság.

Végigmérte őket.

– Ugye nem vagytok veszettek, vagy ilyesmi?

A kisebb patkány felháborodva visított fel.

– Charlie Eggleston! Hogy lehetsz ilyen közönséges! Most pedig nyisd ki ezt az ablakot, és engedj be bennünket!

Charlie úgy érezte, nincs más választása, úgyhogy néhány centire feltolta az ablakot.

A két patkány becsusszant a résen.

– Így már jobb – nyugtázta a kisebbik barátságos hangon. – A nevem Roxána. Ő pedig Jeromos – mutatott a társára.

Jeromos bólintott, de nem szólt semmit; nyilvánvalóan még mindig bosszankodott a történtek miatt.

– Hogyhogy tudtok beszélni? – kérdezte Charlie.

– Hosszú történet az – felelte Jeromos –, és igazából semmi közöd hozzá. *Neked* ehhez van közöd itt.

Miközben Jeromos átadta Charlie-nak a papírtekercset, társnője kicsusszant a nyitott ablakon keresztül. Egy újabb papírdarabbal tért vissza. Jeromos megfogta az egyik szélét, ő pedig kitekerte.

– Itt írd alá! – kérte.

– Mi ez? – kérdezte Charlie.

– A kézbesítés igazolása – felelte Jeromos. – Mondtam, hogy meg kell mutatnunk a főnöknek.

– Nem kell vérrel aláírnom, vagy ilyesmi?

Jeromos sóhajtott.

– A golyóstoll kiválóan megfelel.

– Egy perc, hozok egyet az íróasztalomról.

Ahogy Charlie visszafelé tartott a tollal, hallotta Jeromos dünnyögését:

– Mekkora idióta!

– Pszt! – sziszegte Roxána.

Charlie elpirult, de nem szólt semmit. Odalépett a tollal, és az elismervény fölé hajolva olvasni kezdte az írást. A papíron a következő szerepelt reszketeg kézírással: *„Én, Charlie Eggleston, ezúton igazolom és elismerem, hogy átvettem az igazmondó koponyáról tájékoztató üzenetet Roxánától és Jeromostól."* Lent egy vonal jelezte az aláírás helyét. Charlie azt kívánta, bárcsak lenne ügyvédje, aki most ott állna mellette, és háromszor is elolvasta a szöveget. Úgy tűnt, semmilyen kötelezettséget nem ruház rá, és nem is teszi felelőssé a koponya elviteléért. Úgy döntött, rászánja magát, és aláírja. Többek között azért is, mert valószínűleg csak így szabadulhat meg a patkányoktól.

Miután aláírta a papírt, Roxánához fordult (Jeromos nagyon feszélyezte).

– Egyébként ki ez az öregúr?

A patkány felnevetett, meglepően kellemes hangon.

– Vannak olyan kérdések, amelyek jobb, ha megválaszolatlanok maradnak, Charlie. – Azután kislisszant az ablakrésen keresztül. Jeromos szorosan a nyomában.

Egy pillanatra megálltak, majd visszafordultak, és intettek neki.

– Sok szerencsét! – kiáltott vissza Roxána. – *Légy óvatos!*

S ezzel eltűntek a párkány alatt.

Miközben nézte, ahogy elmennek, Charlie észrevett egy alacsony, duci lányt, aki a ház előtt állt a járdán. Egy perccel később, mikor látta a patkányokat átszaladni a ház előtti gyepen, arra számított, hogy a lány felsikít és elszalad. Meglepetésére azonban letérdelt, és felvette, majd a vállára helyezte őket, egyiket az egyikre, másikat a másikra.

A patkányok mintha a fülébe súgtak volna valamit. A lány felnevetett, derűs, tiszta hangon, ami rémülete ellenére jó érzést keltett Charlie-ban. Aztán a lány felegyenesedett és elindult, majd hamarosan ködfelhő burkolta be.

Körülbelül tíz lépés után egyszerűen eltűnt.

Charlie megborzongott, hosszú ideig ott maradt az ablaknál, és bámult ki rajta. Végül megfordult, és felvette a papírt, amit a patkányok hagytak ott neki. Észrevette, hogy remegnek az ujjai, ahogy kitekeri a tekercset.

A lap tetején nyomtatott nagybetűkkel a következő felirat állt: FONTOS TUDNIVALÓK! Az alján egy koponya rajza látszott. A kettő között ugyanazzal a reszketős kézírással, mint a bizonylaton, állt az alábbi szöveg:

Charlie Eggleston részére
Feladó: S. H. Elives
Tárgy: Az igazmondó koponya

Charlie Eggleston!

Úgy látszik, hogy ma délután rendkívül nagy oktalanságot követtél el. Bár talán attól félsz, hogy dühös vagyok rád – amire persze meg is lenne az okom, hisz anélkül vittél el egy árucikket az üzletemből, hogy fizettél volna érte –, az igazat megvallva először csak megkönnyebbülést éreztem, hogy a koponya már nem az én gondom.

Másodjára viszont némi aggodalmat érzek. Bár néhány korábbi vevőm úgy vélné, ez a mondat szokatlan tőlem, maga a helyzet is szokatlan. A tárgy, amit magadhoz vettél, véleményem szerint a legveszélyesebb darab volt a boltban. Fogalmam sincs, mi fog történni, ha rászabadul a világra.

Némi tanácsot és néhány figyelmeztetést azonban adhatok.

Először: vigyázz, hogy mit mondasz!

Másodszor: vigyázz, hogy kinek mondod!

Harmadszor: emlékezz rá, hogy gyakran okosabb meg sem szólalni!

És végül: a koponyát semmilyen körülmények között ne engedd ki a kezed közül!

Eltart egy darabig, mire újra el tudok látogatni a környéketekre. Amikor visszamegyek, elvárom, hogy a koponyát sértetlen állapotban visszaszolgáltasd nekem. Ellenkező esetben a lehető legsúlyosabb következményekre számíthatsz.

Addig is őszinte részvétem ostoba tetted miatt, és minden jót a helyzet túléléséhez!

Üdvözlettel:
S. H. Elives

Charlie sokáig bámult a levélre. Az öregúr nyilván őrült. De ha az, az őrület ragadós lehet. Szinte könnyebb volt azt hinni, hogy elvesztette az eszét, mint hogy az imént olvasott levelet két beszélő patkány kézbesítette neki.

Ismét a levélre pillantott, és elgondolkodott rajta, vajon a patkányok ismerik-e a tartalmát. Valószínűleg nem, különben megkérdezték volna, hogy a koponya miért nincs a szobájában.

Charlie érezte, hogy hirtelen összeszorul a gyomra.

A koponyát semmilyen körülmények között ne engedd ki a kezed közül!

Azzal, hogy otthagyta a garázsban, vajon kiengedte a keze közül?

Volt egy olyan rossz érzése, hogy ki kell mennie azért a holmiért.

Megborzongott. Egyáltalán nem fűlt hozzá a foga, hogy az éjszaka közepén kimenjen a garázs padlására egy koponyáért.

De mi van, ha nem hozza el, és reggelre eltűnik? Vajon az öregúr feljelenti lopásért, ha nem tudja neki visszaadni a koponyát, amikor visszajön érte, és kéri?

Charlie újraolvasta a levelet, minden egyes szót mérlegelve. Minél többet gondolkodott rajta, annál biztosabb volt benne, hogy nem lenne jó a garázsban hagyni a koponyát.

Morogva felvette a ruháját, és lábujjhegyen leosont a konyhába. A lehető legkevesebb zajt csapva előkotort egy zseblámpát a szerszámos fiókból. Nokedli összegömbölyödve aludt a sarokban a lábtörlőjén, és álmában vinnyogott.

Charlie amilyen halkan csak tudta, kinyitotta a ház hátsó ajtaját, és kilépett a tornácra. Az éjszaka hűvös volt, a levegő csípős, és a félhold elég fényesen világított ahhoz, hogy ne kelljen elővennie a zseblámpát a garázsig. A füvön harmat csillogott, és a temetőben csiripelő tavaszi tirregők kórusa a mocsárra emlékeztette.

Charlie besurrant a garázs oldalsó ajtaján, majd felkapcsolta a zseblámpát, és ismét bejárta ugyanazt az útvonalat, amit aznap este egyszer már megtett. A garázs hátuljában álló roskatag létrán felmászott a padlásra.

Az alacsony plafon legmagasabb része alig fél méterre volt a feje fölött. Ezen a kis helyen zsúfolták össze a család több évtized során kiselejtezett holmiját. A tetőgerendák között pókhálók feszültek. A hátsó ablakon keresztül a hold sápadt fénye megvilágított egy négyszögnyi foltot; a fénykockát keresztül-kasul szabdalták az árnyvonalak, amiket az épület mögött növő ősöreg almafa ágai vetettek. Charlie surrogó

és kaparó hangokat hallott a sarkokból. Elindult a padlón, remélve, hogy a zajt mókusok keltették, nem pedig újabb patkányok.

Végre odaért a koponyához. Ott volt a régi rézveretes ládán, éppen, ahol hagyta. Charlie rávilágított, és újra megborzongott sárguló elefántcsont boltozata és üres szemgödrei láttán – és még inkább remegett, amikor arra gondolt, hogyan jutott a birtokába ez a holmi. Ő *tényleg* nem akarta kivinni az üzletből.

– Mi ez az egész? – kérdezte hangosan.

Persze egyáltalán nem várt választ. Úgyhogy, amikor a koponya szemgödrében tompa sárga fény gyulladt ki, és válaszolt neki, Charlie alig tudta megállni, hogy fel ne ordítson.

4. FEJEZET

ŐSZINTÉN SZÓLVA

A hang férfias volt, de meglepően magas hangfekvésű és könnyed. Egyértelműen a koponyából jött, bár a hang nem fizikai érzést keltett, hanem úgy tűnt, mintha a szavak közvetlenül Charlie agyába áramlanának.

– Az a helyzet, hogy már ősidők óta ott punnyadtam abban a boltban. Belehaltam volna, ha nem jutok ki onnan. – A koponya elhallgatott, majd visítva felnevetett: – *Belehaltam volna*, ha nem jutok ki! Hát ez nagyon jó!

A nevetés hisztérikus hahotázásba csapott át.

Charlie túlságosan meg volt rémülve ahhoz, hogy csatlakozzon a koponya széles jókedvéhez. Elejtette a zseblámpát, és két keze közé fogta a fejét, mintha ki akarná szorítani onnan a betolakodó hangot.

– Mi a baj? – kérdezte a koponya.

Charlie egy nyikkanással (sikoltani szeretett volna, de nem jött ki több hang a torkán) megfordult, és a létra felé kezdett botorkálni.

– Azonnal gyere vissza, ifjú barátom!

Charlie-nak most már sikerült sikoltania. Megpróbált még gyorsabban menekülni, amitől felbotlott egy pár régi sílécben, és egyenesen egy kupac kartondobozra esett. A dobozok szétgurultak, Charlie pedig elterült a kupac tetején.

– Az istenért, maradj már nyugton! – szólt rá a koponya. – Nem bántalak!

– Nem hiszek neked! – Charlie most tolatva igyekezett a létra felé, hogy közben a szemét a koponyán tudja tartani.

– Hát ez elég vicces – kuncogott a baljóslatú ereklye –, mivel akkor sem tudnék hazudni, ha az életem múlna rajta. – Egy másodpercnyi szünet után újból visítva felnevetett: – *Ha az életem múlna rajta!* Jaj, ne, mindjárt belepusztulok!

Annyira megdöbbentő volt a gondolat, hogy valaki ne tudjon hazudni, hogy Charlie mozdulatlanná dermedt.

– Hogyhogy?

– Ahogy mondtam. Nem tudok hazudni, még akkor sem, ha akarok. Ha haha, haha, ha meghalok!

Charlie megrázta a fejét.

– Sohasem gondoltam volna, hogy egy halott képes enynyire viccesen látni a világot.

– Gondolod, ha elsírom magam, attól tán feltámadok?

Charlie érezte, hogy elpirul, aztán meg dühös lett, amiért egy koponya zavarba hozta.

– Persze hogy nem! Csak úgy hittem, hogy ha valaki halott, akkor… akkor… – nem fejezte be a mondatot, mert nem tudta biztosan, *mit* is hitt róla.

– Hát nem egy leányálom. De ami azt illeti, élni sem volt könnyű.

– Nekem mondod? – dünnyögte Charlie.

– Miért, kinek mondjam? Ha már itt tartunk, mondok egy viccet a…

– Jaj, hagyd már abba! Semmi kedvem viccelődni!

– Ez rossz jel. Nincs lázad?

– Nem beteg vagyok, hanem félek!

– Mitől? Tőlem? Ugyan már! Egy legyet sem tudnék bántani. Na, ez nem igaz. Utálom a legyeket. Mindig körülöttem zümmögnek, bemásznak a szemgödrömbe. Te jó isten, hogy utálom, amikor bemásznak, és belül körbemászkálnak. Iszonyúan csiklandoz. Azonnal agyoncsapnám őket, ha lenne még kezem. De *téged* nem bántanálak, főleg az után nem, hogy ekkora szívességet tettél nekem!

– Milyen szívességet?

– Hogy kihoztál Elives boltjából.

– Tulajdonképpen hogy történt ez az egész? – tudakolta Charlie gyanakvóan.

– A sors keze volt.

– A sors keze, na persze! Én nem is akartalak ellopni abból a boltból!

– Azt hiszem, a *kiszabadítani* szó helyesebb lenne – felelte kényeskedve a koponya. – Ki akartam jutni, te pedig segítettél. Nem érezted, hogy szikrázott közöttünk a levegő, amikor a szemembe néztél, és feltetted nekem azt a kérdést?

– Miféle kérdést?

– Hogyhogy *miféle* kérdést! Azt kérdezted, idézem: „Hazajössz velem?” Világosan emlékszem rá. Szóval nem is gondoltad komolyan? Jaj nekem, össze vagyok törve! Na mindegy. Nem kellene ilyesmit kérdezni, ha nem gondolod komolyan! Mindenesetre ez teremtett kapcsolatot közöttünk: hogy a szemembe – na jó, a szemgödrömbe – néztél, és kérdeztél tőlem valamit.

Charlie megborzongott.

– Most már elmehetek?

– De ugye úgy gondoltad, hogy viszel magaddal?

– Hát tulajdonképpen…

– A helyedben én nem kockáztatnám, hogy Elives megharagudjon rád, cimbora. Az öregúr elég morcos tud lenni.

Charlie sóhajtott.

– Meddig akarsz maradni?

– Honnan tudnám? – Charlie szinte hallotta a vállvonást a koponya hangjában. – Addig, ameddig tart, gondolom.

– Ameddig *mi* tart?

– Aminek meg kell történnie, akármi is az.

– Miről beszélsz? Minek kell megtörténnie?

– Fogalmam sincs róla! – felelte a koponya türelmetlenül. – Az élet titokzatos. – Elhallgatott, majd hozzátette. – Ami azt illeti, a halál is az.

Charlie lemászott a létrán, az egyik karja alatt a koponyával, a fogai között pedig a zseblámpával.

– Hát ez remek móka lesz – szólalt meg a koponya, ahogy Charlie leért a legalsó lépcsőfokra. – Utoljára akkor volt barátom, amikor Hamlet még kiskölyök volt. Fogadok, hogy te is élvezni fogod, hacsak…

A koponya elhallgatott, mintha túl sokat mondott volna.

– Hacsak mi? – kérdezte Charlie idegesen.

– Á, semmi – felelte a koponya olyan hangon, mintha legyintene is hozzá. – Semmi az égvilágon.

Charlie ugyan gyanakodott, de túl fáradt volt hozzá, hogy vitatkozzon.

– Nézd a holdat! – kiáltott fel a koponya, amikor kiléptek a garázsból. – Istenem, de régen nem láttam a holdat!

Charlie felnézett. Az égitest valóban gyönyörű volt a felszíne előtt elúszó felhőfoszlányokkal. Ugyanakkor titokzatosnak is tűnt, és egy kicsit rémisztőnek.

A fiú megborzongva folytatta az útját a házba.

– A szekrénybe? – kiáltotta a koponya, miután Charlie visszaért a szobájába. – Csak nem fogsz berakni a *szekrénybe?*

– De ha az íróasztalomon hagylak, meg kell magyaráznom anyámnak, mit keresel ott. Szerinted ez jó ötlet lenne?

Miután feltette a kérdést, félig-meddig attól tartott, a koponya igennel fog válaszolni. Végül is csak azért, mert *szerinte* ez nem lenne jó ötlet, nem biztos, hogy a koponya is egyetért vele. De az sóhajtva ráhagyta:

– Hát, gondolom, igazad van. Na jó, akkor legyen a szekrény. Phh! Nem túl fényes visszatérés a világba.

Charlie óvatosan, nehogy lepattanjon belőle egy darab, berakta a koponyát a legfelső polcra egy halom társasjáték és régi legósdoboz közé.

Aztán elment kezet mosni.

Bár teljesen ki volt merülve, nem sokat aludt. Akárhányszor elszunnyadt volna, felrémlett előtte, ahogy becsempészi a koponyát a házba, és elrejti a szekrényébe. Ettől azonnal felriadt. Hála istennek az a borzalmas sárga fény a koponya szemgödreiben kialudt, miután abbahagyta vele a beszélgetést.

A fiú belebámult a sötétségbe; fejében egymást kergették a koponyával kapcsolatos kérdések. Az volt a gond, hogy egyedül úgy kaphatott rájuk választ, ha beszélget ezzel a micsodával. Rémisztette a dolog, másrészt elég haszontalannak tűnt, mivel azokra a kérdésekre, amiket feltett neki, többnyire csak szellemeskedő választ kapott.

– Jó reggelt, Charlie! – köszöntötte Mimi, mikor a bátyja másnap reggel levonszolta magát reggelizni. – Azt álmodtam, hogy majom vagyok! Te mit álmodtál?

– Nem akarok beszélni róla – felelte Charlie, ami tökéletesen megfelelt az igazságnak.

Anyja lépett oda az asztalhoz egy rakás pirítóssal a kezében.

– Szörnyen nézel ki – jegyezte meg aggódva. – Nem jól aludtál?

Charlie megrázta a fejét.

– Sajnálom, kicsim. – Hirtelen gyanakvó kifejezés jelent meg a szemében. – Megcsináltad a házi feladatodat?

Ezt a kérdést tulajdonképpen minden reggel feltette, de az egész csak üres ceremónia volt. Charlie mindig azt állította, hogy készen van a házi feladata, akár igaz volt, akár nem, és ezt mind a ketten tudták. Úgyhogy amikor azt felelte: „Nem, teljesen elfelejtettem", nehéz lett volna megmondani, ki lepődött meg jobban, anya vagy fia.

Charlie egy pillanatig ülve maradt a félig felemelt kanállal a kezében, ami éppen félúton állt meg a szája és a müzlis tál között, majd felugrott az asztaltól, és felrohant a lépcsőn. Feltépte a szekrény ajtaját, és ezt sziszegte:

– Tudod, mi történt velem az előbb?

A koponya szemürege világítani kezdett.

– Ugyan már, honnan tudhatnám? – kérdezte a Charlie agyában megjelenő szavakkal.

– Fogalmam sincs, honnan! Mitől világít a szemed? Mitől tudsz közvetlenül az agyamban beszélni?

– Rendkívüli vagyok.

– Ha rendkívüli vagy, akkor azt is tudhatod, mi történt lent.

– Sajnálom. Igaz, hogy rendkívüli vagyok, de annyira azért nem.

– Igazat mondtam az anyámnak!

– És ez miért olyan rettenetes?

– Nem úgy terveztem! Nem azt akartam mondani! Csak kinyitottam a számat, és kijött belőle!

– Hűha! – szeppent meg a koponya. – Gondolom, még mindig fog.

– Mi fog még mindig?

– Az átok.

– *Miféle átok?*

A koponya sóhajtott.

– Az igazság átka. Ez egy nagyon régi történet. Valahogy… izé… arra kényszerítelek, hogy igazat mondjál.

– *Mit csinálsz?*

– Jaj, nyugodj már meg! Nem lesz tőle semmi bajod, ha egy darabig igazat mondasz!

– Nem lesz tőle bajom? Az ilyesmibe akár bele is *halhatok!*

Charlie anyjának kopogása szakította félbe őket.

– Charlie! – szólt be. – Charlie! Nincs semmi bajod?

Amikor a fiú feleletre nyitotta a száját, azt akarta mondani, hogy: „Semmi, mindjárt lemegyek!" Helyette viszont ez jött ki belőle:

– De igen, van! Tiszta ideg vagyok!

A szájához kapta a kezét, és a koponyára bámult.

Az anyja hangjából érződő aggodalom tovább nőtt.

– Mi a baj, csillagom? Tudok neked segíteni?

Charlie gondosan megválogatta a szavait, mielőtt válaszolt volna:

– Ez olyasmi, amit magamnak kell megoldanom. Lemegyek, amint tudok.

– Rendben, de ne maradj sokáig! Nem szeretném, ha elkésnél az iskolából!

Máskor azt felelte volna: „Nyugi, nem fogok elkésni.” Ma reggel azonban úgy érezte, ezeket a szavakat nem tudja kimondani.

– Megyek, amint tudok! – válaszolta végül.

Az anyja még egy pillanatig állt az ajtaja előtt, majd megfordult, és lement.

– Érted már, miről beszélek? – sziszegte a koponyának. – Már most bajban vagyok!

– Jó, de mit kezdjek én vele? Különben sem volt semmi baj ezzel a beszélgetéssel.

– Mindegy, hagyjuk! – felelte Charlie, és felvette a hátizsákját.

– Vigyél el magaddal!

Charlie gúnyosan felhorkantott.

– Viccelsz, ugye?

A koponya szeme fényesebben világított.

– Nehéz ezt nálam eldönteni, ugye?

– Nem tudlak elvinni. Sehová sem tudnálak eldugni, és nem tudnám megmagyarázni, mit keresel nálam.

– Ahogy akarod. Csak gondoltam, szeretnéd, ha ott lennék melletted, és segítenélek a bölcs tanácsaimmal.

– Ja, persze!

Semmi kétség: ez volt Charlie életének legszörnyűbb napja, egy háromfelvonásos katasztrófa. Utólag felmerült benne, vajon nem menthette volna-e meg éppen a koponya az immár kényszeres igazmondásától, ha beleegyezik abba a rémes ötletébe, hogy elvigye magával.

Az első felvonásra már azelőtt sor került, hogy egyáltalán elkezdődött volna az iskola. Mark Evans elkapta az udvaron, miközben arra vártak, hogy kinyissák a kaput.

– Hazudós! – vetette oda neki.

– Ez a megállapítás nem egészen pontos – felelte Charlie, tekintettel a reggeli eseményekre.

– Hazudtál apám tervéről!

– Csak azért, mert szeretem a Tucker-mocsarat, az apád pedig le akarja csapoltatni.

Ennyi elég is lett volna. Ezzel talán le is szerelte volna Markot. De most, hogy a szája lendületben volt, Charlie képtelen volt megálljt parancsolni neki, úgyhogy hozzátett még valamit, amit először Bennie-től hallott, és aminek igazságában hevesen hitt.

– Az apád egy természetromboló, kapitalista disznó!

Mark ekkor ütötte le. Aztán ráült, és üvöltve öklözte az arcát, amíg az iskola igazgatónője, Mrs. Verna Lincoln, le nem szedte róla.

A második felvonás az osztályteremben játszódott le, és mélységesen megalázóbb volt, mint a verekedés az udvaron.

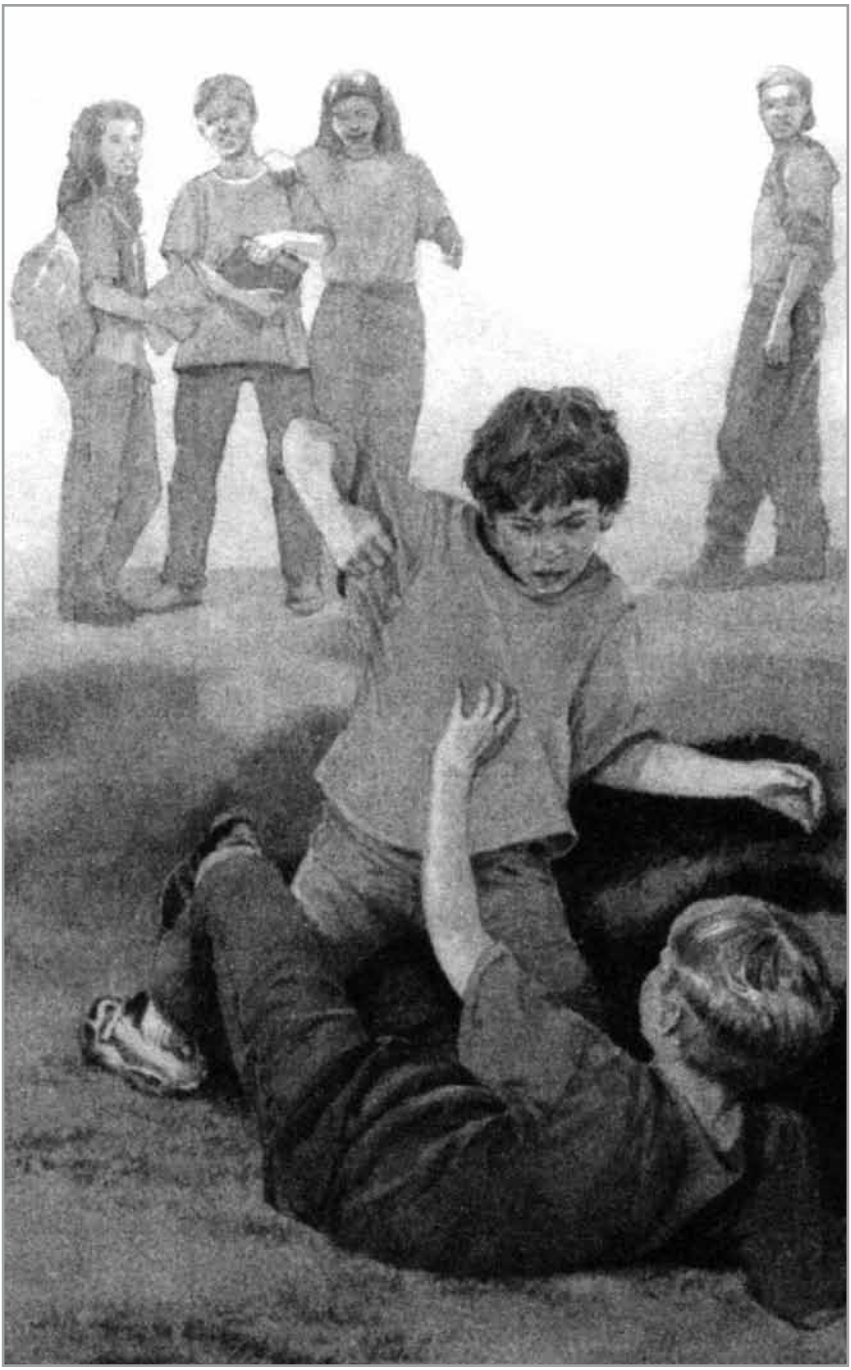

Háromnegyed tízkor kezdődött, amikor Gilbert Dawkins három hónapnyi hiányzás után először jött újra iskolába. A hiányzásról sokat beszéltek, és hosszan találgatták az okát, de Diogen tanár úr csak annyit volt hajlandó közölni, hogy Gilbert beteg, és semmilyen további részletet nem óhajtott elárulni.

Reggel bejelentette, hogy Gilbert mától újra jönni fog iskolába.

És teljesen kopasz lesz.

– Ez a kezelésének a mellékhatása. Természetesen elvárom, hogy senki se gúnyolja emiatt.

Charlie nem is gúnyolta volna. De Gilbert, akivel régebben elég jó barátok voltak, elkövette azt a hibát, hogy megkérdezte Charlie-t, szerinte hogy néz ki. Charlie-nak persze meg kellett volna nyugtatnia Gilbertet, hogy teljesen rendben van a megjelenése, sőt akár még azt is mondhatta volna, hogy kifejezetten vagányul néz így ki. De az egyenes kérdésre csak azt tudta válaszolni, pontosan, amit gondolt.

– Szerintem tök idétlenül nézel ki – jelentette ki. – És nagyon remélem, hogy velem soha nem történik ilyen!

Diogen tanár úrtól erre olyan hosszú és rettenetes leszúrást kapott, amilyet eddig még soha életében. És attól sem volt könnyebb elviselnie, hogy tökéletesen egyetértett a tanár minden egyes szavával.

A harmadik felvonás rövid volt, az egész szörnyű nap botrányos csúcspontja. Ha a szégyenkezésbe bele lehetne halni, neki valószínűleg be is fellegzett volna.

Az első felvonáshoz hasonlóan ez is az udvaron játszódott.

Az osztály éppen kint töltötte a szünetet. A Gilbert-ügy miatt a legtöbb osztálytársa szólni sem volt hajlandó hozzá. Charlie szomorú és magányos volt, úgyhogy megörült, amikor Karen Ackerman szakított a közvélemény nyomásával, és odament hozzá beszélgetni. Karennek csillogó gesztenyeszín haja volt, pisze orra, és ő volt a legjobb góllövő a hatodikban.

Sajnos csak azért ment oda hozzá, hogy leszúrja:

– Képtelen vagyok elhinni, amit ma reggel csináltál, Charlie. Mindig azt hittem, hogy a normálisabbak közé tartozol az osztályban, még akkor is, ha állandóan hazudsz. De te vagy a legrémesebb srác, akivel valaha is találkoztam!

Majd sarkon fordult, hogy otthagyja.

Charlie kétségbeesetten – túl kétségbeesetten ahhoz, hogy világosan gondolkodjon – utánaszólt.

– Karen, várj! Kérlek, *kérlek*, ne haragudj rám!

– Miért ne? – kérdezte a lány megvetéstől fröcsögő hangon.

Charlie pedig válaszolt, még mielőtt megálljt parancsolhatott volna magának. Szóra nyitotta a száját, és az elképzelhető legszörnyűbb választ adta Karennek.

ELKÉPESZTŐ!

CHARLIE hatodikos, és nem éppen az igazmondás bajnoka. Éppen egyik újabb füllentése miatt kell menekülnie, amikor betéved Mr. Elives varázsboltjába. Megakad a szeme egy hátborzongató koponyán, amit egyszerűen muszáj magával vinnie. Mindez sokkal elképesztőbb eseményeket hoz mozgásba, mint amiket Charlie valaha is ki tudna találni, akármekkorát is lódítana.

A koponya ugyanis tud beszélni – sőt, állandóan viccel –, ám ennél is aggasztóbb, hogy amíg a koponya Charlie-nál van, rá is érvényes az átok: *csakis a színtiszta igazat* képes kiejteni a száján. Márpedig az igazság nem mindig kellemes.

Charlie kényszerű igazmondása miatt kezdi elveszíteni a barátait, ezért leghőbb vágya, hogy a koponyát visszajuttassa Mr. Eliveshez. De amikor az átoknak köszönhetően néhány figyelemre méltó vallomás is napvilágra kerül, Charlie-nak nagyon is jól jön, hogy az ő oldalán áll az igazság.

Pörgő, kacagtató, mégis komoly mese... Elgondolkodtatja a gyerkőcöket.
– SCHOOL LIBRARY JOURNAL

A szerző jegyzetével

Tízéves kortól ajánljuk!

Könyvmolyképző Kiadó
ISBN 978 963 245 444 3
9 789632 454443
1.999 Ft
Borítógrafika: Tony Diterlizzi